

Sag C-384/09

Prunus SARL og Polonium SA

mod

Directeur des services fiscaux

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
tribunal de grande instance de Paris)

»Direkte beskatning – frie kapitalbevægelser – artikel 64 TEUF – juridiske personer, der er etablerede i et tredjeland – besiddelse af fast ejendom i en medlemsstat – afgift på handelsværdien af denne faste ejendom – nægtelse af afgiftsfritagelse – vurdering med hensyn til oversøiske lande og territorier – bekæmpelse af skattesvig – solidarisk hæftelse«

Sammendrag af dom

1. *Frie kapitalbevægelser – traktatens bestemmelser – territorielt anvendelsesområde – oversøiske lande og territorier – omfattet i deres egenskab af tredjelande*

(Art. 63 TEUF)

2. *Frie kapitalbevægelser – restriktioner for de frie kapitalbevægelser til eller fra tredjelande – restriktioner, der eksisterede den 31. december 1993 – afgift på handelsværdien af fast ejendom*

(Art. 63 og art. 64, stk. 1, TEUF)

1. Henset til artikel 63 TEUF's ubegrænsede territoriale anvendelsesområde må artiklen nødvendigvis anses for at finde anvendelse på kapitalbevægelser til og fra oversøiske lande og territorier (OLT).

OLT er imidlertid omfattet af en særlig associeringsordning, som er fastlagt i traktatens fjerde del, hvorfor traktatens almindelige bestemmelser, hvis anvendelsesområde i princippet er begrænset til medlemsstaterne, kun finder anvendelse på OLT, når der udtrykkeligt henvises hertil. OLT er således kun omfattet af de EU-retlige bestemmelser på lignende vis som medlemsstaterne, når en sådan sidestilling af OLT med medlemsstaterne udtrykkeligt er foreskrevet i EU-retten.

Traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde indeholder ikke nogen udtrykkelig henvisning til kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og OLT. Det følger heraf, at OLT er omfattet af den i artikel 63 TEUF foreskrevne liberalisering af kapitalbevægelserne i deres egenskab af tredjelande.

(jf. præmis 20 og 29-31)

2. Artikel 64, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at artikel 63 TEUF ikke er til hinder for anvendelsen af en national lovgivning, der eksisterede den 31. december 1993, som fritager selskaber, der har deres hjemsted i en af Den Europæiske Unions medlemsstater, fra en afgift på handelsværdien af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, og som for et selskab, der har hjemsted i et oversøisk land eller territorium, betinger denne fritagelse af, at der mellem den

pågældende medlemsstat og det pågældende territorium er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for selskaber, der er etableret på medlemsstatens område.

(jf. præmis 38 og domskonkl.)

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

5. maj 2011 (*)

»Direkte beskatning – frie kapitalbevægelser – artikel 64 TEUF – juridiske personer, der er etablerede i et tredjeland – besiddelse af fast ejendom i en medlemsstat – afgift på handelsværdien af denne faste ejendom – nægtelse af afgiftsfritagelse – vurdering med hensyn til oversøiske lande og territorier – bekæmpelse af skattesvig – solidarisk hæftelse«

I sag C-384/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) ved afgørelse af 9. september 2009, indgået til Domstolen den 29. september 2009, i sagen:

Prunus SARL,

Polonium SA

mod

Directeur des services fiscaux,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász og G. Arestis (refererende dommer),

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig R. ?ere?,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. september 2010,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Prunus SARL og Polonium SA ved avocats P. Guillet og E. Clément

- den franske regering ved G. de Bergues, A. Adam og J.-S. Pilczer, som befuldmægtigede
- den belgiske regering ved J.-C. Halleux og M. Jacobs, som befuldmægtigede
- den danske regering ved B. Weis Fogh, som befuldmægtiget
- den estiske regering ved L. Uibo, som befuldmægtiget
- den spanske regering ved M. Muñoz Pérez, som befuldmægtiget
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili
- den nederlandske regering ved C. Wissels og B. Koopman, som befuldmægtigede
- den svenske regering ved A. Falk og C. Meyer-Seitz, som befuldmægtigede
- Det Forenede Kongeriges regering ved H. Walker, som befuldmægtiget, bistået af barrister S. Ford
- Europa-Kommissionen ved R. Lyal og J.-P. Keppenne, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. december 2010, afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 63 TEUF ff. De spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag, vedrører i det væsentlige for det første, hvorvidt den franske afgift på handelsværdien af fast ejendom i Frankrig, der ejes af et selskab, som er etableret i en anden medlemsstat, ligeledes finder anvendelse, når selskabet er etableret i et oversøisk land eller territorium (herefter »OLT«), i det konkrete tilfælde De Britiske Jomfruøer, og for det andet, om det solidariske ansvar for betalingen af denne afgift, som påhviler enhver juridisk person, der er mellemstillet skyldneren af afgiften og den faste ejendom i Frankrig, udgør restriktioner for de frie kapitalbevægelser.

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en sag mellem Prunus SARL (herefter »Prunus«) og Polonium SA (herefter »Polonium«) på den ene side og directeur général des impôts og directeur des services fiscaux d'Aix-en-Provence (herefter samlet »den franske skatteforvaltning«) på den anden side vedrørende den betaling, som Prunus hæfter solidarisk for, fordi to selskaber, der ejer andele i Prunus' selskabskapital, er underlagt afgift på handelsværdien af fast ejendom i Frankrig, der indehaves af juridiske personer (herefter »3%-afgiften«).

Retsforskrifter

EU-retten

3 Den 25. juli 1991 vedtog Rådet afgørelse 91/482/EØF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 263 s. 1, herefter »sjette OLT-afgørelse«), som fandt anvendelse indtil den 1. december 2001.

4 Artikel 180, stk. 1, i sjette OLT-afgørelse bestemmer som følger med hensyn til kapitalbevægelser:

»For så vidt angår kapitalbevægelser i tilknytning til investeringer og løbende betalinger afholder OLT's kompetente myndigheder og Fællesskabets medlemsstater sig fra at træffe foranstaltninger på valutaområdet, der måtte være uforenelige med deres forpligtelser som følge af anvendelsen af denne afgørelses bestemmelser om handel med varer og tjenesteydelser, etablering og industrielt samarbejde. Disse forpligtelser er dog ikke til hinder for, at der i forbindelse med alvorlige økonomiske vanskeligheder eller alvorlige betalingsbalanceproblemer træffes de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger.«

5 Den 27. november 2001 vedtog Rådet afgørelse 2001/822/EF om de oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab (»associeringsafgørelse«) (EFT L 314, s. 1, herefter »syvende OLT-afgørelse«), som trådte i kraft den 2. december 2001.

6 For så vidt angår kapitalbevægelser foreskriver syvende OLT-afgørelses artikel 47, stk. 1, litra b), at med forbehold af artikel 47, stk. 2, »må medlemsstaterne og OLT's myndigheder, hvad angår transaktioner på betalingsbalancens kapitalposter, ikke indføre begrænsninger på den frie bevægelighed for kapital til direkte investeringer i selskaber stiftet i overensstemmelse med lovgivningen i modtagermedlemsstaten, -landet eller -området og sikrer, at sådanne investeringer og eventuelt overskud kan afvikles og hjemtages«. Artikel 47, stk. 2, foreskriver, at Den Europæiske Union, medlemsstaterne og OLT med de nødvendige ændringer bl.a. kan træffe de foranstaltninger, der er anført i artikel 64 TEUF i overensstemmelse med betingelserne heri.

Nationale bestemmelser

7 Artikel 990 D ff. i code général des impôts (den franske lov om skatter og afgifter, herefter »CGI«) udgør en del af de foranstaltninger, som den franske lovgiver har vedtaget med henblik på at bekæmpe visse former for skatteunddragelse.

8 CGI's artikel 990 D bestemmer i den affattelse, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»Juridiske personer, som direkte eller ved en mellemmand ejer en eller flere faste ejendomme, der er beliggende i Frankrig, eller som har tinglige rettigheder over sådanne ejendomme, skal betale en årlig afgift på 3% af handelsværdien af disse ejendomme eller rettigheder.

Som juridisk person, der ved mellemmand ejer faste ejendomme eller rettigheder over faste ejendomme, der er beliggende i Frankrig, anses enhver juridisk person, som ejer en andel, uanset dennes udformning eller størrelse, i en juridisk person, der ejer sådanne faste ejendomme eller rettigheder eller ejer en andel i en tredje juridisk person, som selv ejer faste ejendomme eller rettigheder eller er mellemmand i kæden af andele. Denne bestemmelse finder anvendelse uanset antallet af juridiske personer, der er mellemmand.«

9 CGI's artikel 990 E bestemmer i den affattelse, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»Den i artikel 990 D omhandlede afgift finder ikke anvendelse på:

1. juridiske personer, hvis aktiver i form af fast ejendom, jf. artikel 990 D, som er beliggende i Frankrig, repræsenterer mindre end 50% af deres franske aktiver. Ved anvendelsen af denne bestemmelse medregnes fast ejendom, som de i artikel 990 D nævnte juridiske personer eller mellemmand anvender til deres egen erhvervsvirksomhed, bortset fra ejendomsvirksomhed, ikke i

aktiver i form af fast ejendom

2. juridiske personer, som har hjemsted i et land eller på et område, der har indgået en overenskomst med Frankrig om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, og som hvert år senest den 15. maj afgiver erklæring til myndigheden på det ved bekendtgørelse i henhold til artikel 990 F fastsatte sted om beliggenheden, omfanget og værdien af de faste ejendomme, som de er indehavere af pr. 1. januar, tillige med navn og adresse på deres medejere pr. samme dato samt antallet af hver af disses aktier eller andele

3. juridiske personer, hvis egentlige ledelse har sæde i Frankrig, og andre juridiske personer, som ifølge en overenskomst ikke må pålægges en større skat, såfremt de hvert år på skatte- og afgiftsmyndighedernes opfordring giver meddelelse eller forpligter sig til at give meddelelse til myndighederne, og respekterer denne forpligtelse, om beliggenheden og omfanget af de faste ejendomme, som de er indehavere af pr. 1. januar, tillige med navn og adresse på deres aktionærer, parthavere eller andre medlemmer, samt antallet af hver af disses aktier, andele eller andre rettigheder, og dokumentation for deres skattemæssige hjemsted. Forpligtelsen påtages på den dato, hvor den juridiske person erhverver den faste ejendom, retten over fast ejendom eller den i artikel 990 D omhandlede andel, eller for så vidt angår fast ejendom, rettigheder over fast ejendom eller andele, der allerede ejedes den 1. januar 1993, senest den 15. maj 1993

[...]

10 CGI's artikel 990 F bestemmer i den affattelse, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

»Afgiften påhviler fast ejendom eller rettigheder over fast ejendom, der besiddes den 1. januar i skatteåret, med undtagelse af ejendomme, som forskriftsmæssigt er opført i varelageret for en juridisk person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed som ejendomsmægler eller bygherre. Hvis der foreligger en kæde af andele, påhviler afgiften den eller de juridiske personer, som er nærmest den faste ejendom eller rettighederne over fast ejendom, og som ikke er fritaget for afgift i henhold til artikel 990 E, nr. 2 eller 3. Enhver juridisk person, der er mellemstillet den eller de afgiftspligtige og den faste ejendom eller rettighederne over fast ejendom, hæfter solidarisk for betaling af denne afgift.

En juridisk person, som falder under anvendelsesområdet for afgiften som foreskrevet i artikel 990 D, fordi personen ikke har opfyldt den i artikel 990 E, nr. 3, foreskrevne forpligtelse, kan med virkning fra det år, hvor denne meddeler skatteforvaltningen de i dette nr. 3 nævnte oplysninger og på ny forpligter sig til i fremtiden at meddele skatteforvaltningen disse oplysninger på skatteforvaltningens anmodning, fritages derfra.

De afgiftspligtige skal hvert år senest den 15. maj afgive erklæring om beliggenheden, omfanget og værdien af de omhandlede faste ejendomme og rettigheder over fast ejendom. Denne erklæring, som ledsages af afgiftens betaling, indgives på det af budgetministeren ved dekret fastsatte sted.

Afgiften opkræves efter de for registreringsafgifter gældende regler og med de sanktioner og sikkerhedsstillelser, der finder anvendelse derpå. Bestemmelserne i artikel 223d, punkt A, finder ligeledes anvendelse.

I tilfælde af, at den faste ejendom afstås, er den i artikel 244a, punkt A, nr. I, omhandlede repræsentant ansvarlig for betaling af den på dette tidspunkt udestående afgift.»

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 11 Prunus er et selskab med hjemsted i Frankrig, som ejes 100% af Polonium, der er et luxembourgsk holdingselskab med hjemsted i Luxembourg. Polonium er selv ejet 50% af Lovett Overseas SA og 50% af Grebell Investments SA (herefter »Lovett og Grebell«), som er selskaber, der er indregistrerede på De Britiske Jomfruøer.
- 12 I årene 1998-2002 ejede Prunus direkte eller indirekte flere faste ejendomme beliggende i Frankrig.
- 13 Prunus og Polonium opfyldte deres indberetningsforpligtelser og blev fritaget fra betaling af 3%-afgiften i henhold til CGI's artikel 990 E.
- 14 Lovett og Grebell, de sidste led i kæden af ejere, blev derimod pålagt denne afgift på handelsværdien af Prunus' direkte og indirekte ejede franske faste ejendomme, med 50% til hver, idet betingelserne for fritagelse i henhold til CGI's artikel 990 E, nr. 3, ikke var opfyldt for disse to selskaber.
- 15 Den 19. september 2005 og den 24. januar 2006 sendte den franske skatteforvaltning rykkere til Prunus i dennes egenskab af solidarisk hæftende for den 3%-afgift, som Lovett og Grebell skyldte, om betaling af de beløb, som disse selskaber skyldte i henhold til skatteansættelser af 7. maj 2003. Da de af Prunus indgivne klager af 30. september 2005 og 8. februar 2006 blev afvist ved en afgørelse af 12. december 2006, anfægtede Prunus i sin egenskab af solidarisk hæftende debitor denne afgørelse ved tribunal de grande instance de Paris med det formål at opnå fritagelse for denne afgift for årene 2001 og 2002.
- 16 Tribunal de grande instance de Paris har erklæret, at Polonium er berettiget til at indtræde ved frivillig intervention på Prunus' side, fordi Polonium ejer alle andelene i Prunus.
- 17 På denne baggrund har tribunal de grande instance de Paris besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er artikel 56 EF ff. til hinder for en lovgivning som den, der følger af artikel 990 D ff. i code général des impôts, som giver juridiske personer, hvis egentlige ledelse har sæde i Frankrig, eller, fra den 1. januar 2008, i en medlemsstat i Den Europæiske Union, mulighed for at opnå fritagelse for den omtvistede afgift, og som betinger denne mulighed for så vidt angår juridiske personer, hvis egentlige ledelse har sæde i et tredjeland, af, at der mellem Frankrig og den pågældende stat er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for juridiske personer, hvis egentlige ledelse har sæde i Frankrig?
- 2) Er artikel 56 EF ff. til hinder for en lovgivning som den, der følger af artikel 990 F i code général des impôts, som tillader skattemyndighederne at pålægge enhver juridisk person, som er mellemstillet skyldneren eller skyldnerne af den afgift, som er foreskrevet ved artikel 990 D ff. i code général des impôts, og den faste ejendom eller rettigheder til fast ejendom, solidarisk hæftelse for afgiften?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 18 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om

princippet om frie kapitalbevægelser skal fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fritager selskaber, der har deres hjemsted i en af Unionens medlemsstater, fra en afgift på handelsværdien af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, og som for et selskab, der har hjemsted på et OLT, betinger denne fritagelse af, at der mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende territorium er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af etableringssted, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for selskaber, der er etableret i en medlemsstat.

19 Da De Britiske Jomfruøer, hvor Lovett og Grebell er indregistrerede, er opført på listen over OLT i bilag II til EUF-traktaten, må det undersøges, om artikel 63 TEUF finder anvendelse på kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og OLT.

20 Det må i den henseende bemærkes, at artikel 63 TEUF forbyder »alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande«. Henset til bestemmelsens ubegrænsede territoriale anvendelsesområde, må den nødvendigvis anses for at finde anvendelse på kapitalbevægelser til og fra OLT.

21 Under disse omstændigheder må det undersøges, om en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede vil kunne hindre de frie kapitalbevægelser.

22 Det bemærkes, at den omhandlede nationale lovgivning allerede i dom af 11. oktober 2007, ELISA (sag C-451/05, Sml. I, s. 8251), har været genstand for Domstolens undersøgelse med hensyn til artikel 63 TEUF, og dom af 2. maj 1992, Établissements Rimbaud (sag C-72/09, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), med hensyn til artikel 40 i med aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994 L 1, s. 3). Det fremgår således af ELISA-dommen (præmis 60), at en grænseoverskridende investering i fast ejendom som den i hovedsagen omhandlede udgør en kapitalbevægelse som omhandlet i artikel 63 TEUF.

23 Det er allerede i ELISA-dommen og Rimbaud-dommen blevet fastslået, at en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede udgør en hindring for princippet om frie kapitalbevægelser, for så vidt som juridiske personer, hvis ledelse ikke har sæde i Frankrig, for at de kan være omfattet af fritagelsen for den omtvistede afgift i henhold til CGI's artikel 990 E, nr. 2 og 3, i modsætning til andre skattepligtige personer, er underlagt en supplerende betingelse, nemlig betingelsen om, at der skal foreligge en overenskomst eller traktat indgået mellem Den Franske Republik og den pågældende stat. En juridisk person, hvis ledelse ikke har sæde i Frankrig, har ikke mulighed for at anmode om fritagelse for 3%-afgiften i henhold til CGI's artikel 990 D og artikel 990 E, nr. 2 og 3, hvis der ikke foreligger en sådan overenskomst. Denne supplerende betingelse kan de facto for denne kategori af juridiske personer indebære en permanent ordning uden fritagelse for afgiften, som gør investering i fast ejendom i Frankrig mindre attraktiv for ikke-hjemmehørende selskaber.

24 Det er i hovedsagen uomtvistet, at der ikke mellem Den Franske Republik og De Britiske Jomfruøer er undertegnet nogen overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse eller nogen traktat, i henhold til hvilken juridiske personer, som ikke har hjemsted i Frankrig, ikke må pålægges en hårdere beskatning end den, som juridiske personer, der har hjemsted i denne medlemsstat, pålægges.

25 Det følger heraf, at juridiske personer, der har hjemsted i De Britiske Jomfruøer, er udelukket fra muligheden for at nyde godt af fritagelsen for 3%-afgiften. Som følge deraf gør denne ordning investeringer i fast ejendom i Frankrig mindre attraktive for disse ikke-hjemmehørende selskaber. Den i hovedsagen omhandlede lovgivning udgør derfor for disse selskaber en restriktion for de frie kapitalbevægelser, der i princippet er forbudt ved artikel 63

TEUF.

26 Det må imidlertid afgøres, om en restriktion som den i hovedsagen omhandlede, som den franske regering og Europa-Kommissionen har anført, skal anses for en restriktion, der eksisterede den 31. december 1993 som omhandlet i artikel 64, stk. 1, TEUF.

27 I henhold til artikel 64, stk. 1, TEUF berører forbuddet mod restriktioner for de frie kapitalbevægelser i artikel 63 TEUF ikke anvendelsen over for tredjelande af restriktioner, der den 31. december 1993 eksisterede i henhold til national lovgivning eller EU-lovgivning med hensyn til sådanne kapitalbevægelser til eller fra tredjelande, som vedrører direkte investeringer, herunder investeringer i fast ejendom.

28 Det må i den henseende først afgøres, om OLT ved anvendelsen af traktatens bestemmelser om kapitalens frie bevægelighed skal sidestilles med medlemsstater eller tredjelande.

29 Det bemærkes for det første, at OLT er omfattet af en særlig associeringsordning, som er fastlagt i traktatens fjerde del, hvorfor traktatens almindelige bestemmelser, hvis anvendelsesområde i princippet er begrænset til medlemsstaterne, kun finder anvendelse på OLT, når der udtrykkeligt henvises hertil (jf. dom af 12.2.1992, sag C-260/90, Leplat, Sml. I, s. 643, præmis 10, af 28.1.1999, sag C-181/97, van der Kooy, Sml. I, s. 483, præmis 37, af 22.11.2001, sag C-110/97, Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 8763, præmis 49, og af 12.9.2006, sag C-300/04, Eman og Sevinger, Sml. I, s. 8055, præmis 46). OLT er således kun omfattet af de EU-retlige bestemmelser på lignende vis som medlemsstaterne, når en sådan sidestilling af OLT med medlemsstaterne udtrykkeligt er foreskrevet i EU-retten.

30 Det må konstateres, at traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og OLT.

31 Det følger heraf, at OLT er omfattet af den i artikel 63 TEUF foreskrevne liberalisering af kapitalbevægelserne i deres egenskab af tredjelande.

32 En sådan fortolkning støttes af bestemmelserne i syvende OLT-afgørelse, som blev vedtaget på et tidspunkt, hvor liberaliseringen af kapitalbevægelserne i forhold til tredjelande var blevet gennemført. Afgørelsens artikel 47, stk. 2, udtaler således, at artikel 64 TEUF med de nødvendige ændringer finder anvendelse i forhold til OLT.

33 Det må derfor undersøges, om en restriktion som den, den i hovedsagen omhandlede lovgivning medfører, der vedrører investeringer i fast ejendom, kan anses for at være en restriktion, der eksisterede den 31. december 1993.

34 Domstolen har i den henseende allerede fastslået, at begrebet restriktion, der eksisterede den 31. december 1993, forudsætter, at den lovgivning, som den pågældende restriktion indgår i, har udgjort en bestanddel af medlemsstatens retsorden uafbrudt siden denne dato. Ellers ville en medlemsstat nemlig på ethvert tidspunkt kunne genindføre restriktioner for kapitalbevægelser til eller fra tredjelande, som eksisterede i den nationale retsorden den 31. december 1993, men som ikke er blevet opretholdt (dom af 18.12.2007, sag C-101/05, A, Sml. I, s. 11531, præmis 48).

35 Det fremgår af de sagsakter, som er blevet fremlagt for Domstolen, at den i hovedsagen omhandlede lovgivning blev vedtaget ved lov nr. 92-1376 af 30. december 1992 om finansloven for 1993 (JORF nr. 304 af 31.12.1992), som trådte i kraft den 1. januar 1993. Den restriktion for de frie kapitalbevægelser, som den i hovedsagen omhandlede lovgivning medfører, eksisterede

således før den 31. december 1993 som foreskrevet i artikel 64, stk. 1, TEUF.

36 Det er desuden uomtvistet, at den udgave af lovgivningens bestemmelser, som var i kraft den 31. december 1993, kun udviser visse redaktionelle forskelle sammenholdt med de bestemmelser, der finder anvendelse for de i hovedsagen omhandlede skatteår 2001 og 2002, som på ingen måde påvirker grundtankerne i de retlige bestemmelser, som uafbrudt har været en del af den omhandlede medlemsstats retsorden siden den 31. december 1993.

37 Det følger af det foregående, at restriktioner som dem, den i hovedsagen omhandlede lovgivning medfører, er tilladt i forhold til OLT i henhold til artikel 64, stk. 1, TEUF.

38 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 64, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at artikel 63 TEUF ikke er til hinder for anvendelsen af en national lovgivning, der eksisterede den 31. december 1993, som fritager selskaber, der har deres hjemsted i en af Unionens medlemsstater, fra en afgift på handelsværdien af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, og som for et selskab, der har hjemsted i et OLT, betinger denne fritagelse af, at der mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende territorium er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for selskaber, der er etableret på medlemsstatens område.

Det andet spørgsmål

39 I betragtning af ovenstående er det ikke nødvendigt at besvare det andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 64, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at artikel 63 TEUF ikke er til hinder for anvendelsen af en national lovgivning, der eksisterede den 31. december 1993, som fritager selskaber, der har deres hjemsted i en af Unionens medlemsstater, fra en afgift på handelsværdien af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, og som for et selskab, der har hjemsted i et oversøisk land eller territorium, betinger denne fritagelse af, at der mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende territorium er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for selskaber, der er etableret på medlemsstatens område.

Underskrifter

* Processprog: fransk.